សកម្មភាពក្រៅថ្នាក់រៀន

ម្តាយមីងយើងបានឃ្លាតពីយើងទៅ តែផ្ទះយើងក៏ទទួលបានអ្នកចំណូលថ្មីៗទៀតដែរ ។ គ្រួសារយើង ចេះតែមានចំនួនសមាជិកកើនឡើងៗពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ ។ មុនពេលខ្ញុំចេញទៅរៀននៅភ្នំពេញនៅឆ្នាំ ១៩៦៤ ខ្ញុំមានប្អូនស្រីពីរនាក់គឺ វន្នី កើតឆ្នាំ ១៩៥២ ស៊ីថាន ឆ្នាំ ១៩៥៤ និង ប្អូនប្រុសបួននាក់គឺៈ វណ្ណៈ កើតឆ្នាំ ១៩៥៦ ណារ៉េន ឆ្នាំ ១៩៥៩ វុធធៀន ឆ្នាំ ១៩៦២ និង វុធធឿន ឆ្នាំ ១៩៦៤ ។ ប្អូនប្រុសពីរនាក់ទៀតគឺ វុទ្ធា កើតនៅឆ្នាំ ១៩៦៦ និង សោភា ឆ្នាំ ១៩៧០ ។

កាលរស់នៅឯភូមិស្វាយពលនោះ ពួកយើងមានចិញ្ចឹមសត្វដូចជាៈ មាន់ ទា ឆ្កែ និង ឆ្មាផង ។ នៅឆ្នាំខ្លះ ឪពុកខ្ញុំ ចិញ្ចឹមគោ ឬ សេះ ដើម្បីយកលាមកមកធ្វើជី សម្រាប់ដំណាំដាំដុះរបស់គាត់ ។ នៅខាងក្រោយផ្ទះ យើងពុំមានធ្វើរបងទេ តែមានស្នាមភ្លោះ និង ព្រៃរបោះតូចៗរួមផ្សំនឹងគុម្ពឫស្សីដុះព័ទ្ធជុំជិត ។ ជាមួយនោះ ក៏មានដើមត្នោតយ៉ាងខ្ពស់លលៃ ដុះលេចទៅលើយ៉ាងខ្ពស់ចំនួនពីរ ឬ បីដើមទៀត ។ ពួកយើងឧស្សាហ៍ទៅរើសត្នោតទុំដែលជ្រុះមកដី ដើម្បីទុកឲ្យម្តាយយើងធ្វើនំ (នំត្នោត) ឬ ធ្វើចាហួយជាដើម ។ នៅចុងត្នោតដែលខ្ពស់ជាងគេ មានសត្វក្រសារមួយគូកាច់សំបុកនៅទីនោះ ។

ព្រឹកមួយ នៅពេលខ្ញុំទៅរើសត្នោតទុំ ខ្ញុំឃើញកូនសត្វក្រសារស្រែកខ្សាវៗ ដែលនៅពីចម្ងាយយើងពុំអាចឮសម្រែកបានឡើយ ។ ខ្ញុំចូលទៅរើសផ្លែត្នោតទុំ និង យកកូនសត្វក្រសារមកចិញ្ចឹម ។ ពេលកូនក្រសារកាន់តែធំបន្តិចម្តងៗ គេក៏ក្លាយទៅជាមិត្តសំឡាញ់ជិតស្និទ្ធជាមួយសត្វឯទៀត ជាពិសេស ជាមួយសត្វឆ្កែរបស់យើង ។ រាល់ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកពីសាលារៀនវិញ ទាំងឆ្កែ ទាំងក្រសាររត់មកទទួលខ្ញុំ ។ ឆ្កែលោតប្រតោងលិទ្ធដៃលិទ្ធជើង ឯក្រសារក៏ទទះស្លាប ស្រែកកកេកកកាករត់មកជិត ហើយយកចំពុះមកប្រចិកដៃប្រចិកជើងខ្ញុំយ៉ាងសប្បាយរីករាយ ។ កូនសត្វក្រសាររស់នៅជាមួយពួកយើង រហូតដល់ពេលដែលគេអាចហើរដោយខ្លួនឯងបាន គេក៏ហើរទៅរស់នៅជាមួយហ្វូងក្រសារឯទៀតដោយសេរី និង ដោយសុខសាន្ត ។

ក្នុងរយៈពេលនោះ យើងក៏មានចិញ្ចឹមសត្វស្វាមួយក្បាលដែរ ។ នៅរាល់ពេលព្រឹក ជាមួយស្នូរសម្រែកសត្វជ្រូក ដែលស្រែកថ្ងូរមិនឈប់នោះ សត្វស្វាក៏ជួយដាស់យើងឲ្យភ្ញាក់ពីដំណេកទាំងពេលព្រឹកទៀបភ្លឺដែរ ។ យើងមិនបានចិញ្ចឹមសត្វស្វាទុកក្នុងទ្រុងទេគឺ យើងលែងវាឲ្យមានសេរីភាពនៅពេលថ្ងៃ ។ នៅពេលល្ងាចទើបយើងចងវាទុក ។ មុននឹងយើងបិទទ្វារផ្ទះ និង ចូលនិទ្រានៅខាងក្នុង យើងចងស្វាភ្ជាប់ជាមួយសសរបង្គោលអង្រឹងដែលយើងដាក់នៅយ៉ខាងមុខ សម្រាប់មើលទេសភាពនៅមុខផ្ទះ ។ នៅពេលជិតភ្លឺ សត្វស្វាតែងលោតពីសសរមួយ ទៅសសរមួយ អង្រន់អង្រឹងមិនឈប់ដែលយើងពិបាកនឹងទ្រាំ ។ សត្វស្វារស់នៅជាមួយសត្វឯទៀតដោយសុខស្រួលដោយគ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ ។ ស្វានោះចូលចិត្តប្រឡែងលេងជាមួយឆ្កែ ។

បន្ទាប់ពីពេលបាយ នៅពេលដែលចាស់ៗសម្រាន្តថ្ងៃ ស្វាសម្ងំរកចៃ ឬជួយសម្អាតរោមឆ្កែដែលនៅជិតខ្លួន ។ ថ្ងៃមួយ មេឆ្កែរបស់យើងកើតកូនប្រាំ ។ ស្វា

ស្រឡាញ់ចូលចិត្តកូនឆ្កែណាស់ ។ វាប្រឡែងលេងជាមួយ និង ថ្នាក់ថ្នមកូនឆ្កែជានិច្ច ។ ក្រោយមកប៉ុន្មានថ្ងៃ នៅពេលដែលខ្ញុំកំពុងសម្ងំអានសៀវភៅ និង ទន្ទេញមេរៀន ខ្ញុំឮសំឡេងឆ្កែព្រូសឥតឈប់ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំបែកអារម្មណ៍ ។ សម្លឹងតាមបង្អួចខ្ញុំឃើញឆ្កែរត់ជុំវិញដើមអំពិលដែលនៅក្បែរផ្ទះ វាព្រូសផង វាប៉ុនប៉ងឡើងដើមអំពិលផង ។ នៅពេលខ្ញុំមកដល់ ឆ្កែនៅតែព្រូស វាព្រូសឡើងលើ ដោយយកជើងកន្ត្រោងឡើងតាមគល់អំពិល ។ នៅឯលើមែកអំពិល ខ្ញុំឃើញស្វាអង្គុយយ៉ាងស្រួល ដៃវាម្ខាងកាន់កូនឆ្កែ ដៃម្ខាងទៀតរកចៃឲ្យកូនឆ្កែនោះ ។ កូនឆ្កែស្រែកបន្តិចបន្តួចហាក់ដូចជាបានទទួលការថ្នាក់ថ្នមដែលវាពេញចិត្ត ។ ទោះជាខ្ញុំខំស្រែកហៅយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ស្វាពុំព្រមយកកូនឆ្កែចុះមកដីវិញដែរ ។ ពេលឮខ្ញុំហៅ ស្វាធ្វើមាត់ជីបអូចៗ ញាក់មុខញាក់មាត់តែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅទីបំផុត ខ្ញុំក៏រត់ទៅយកចេកទុំមួយផ្លែមកគ្រវីឲ្យស្វាជាសញ្ញាថាចុះមកដីវានឹងបានរង្វាន់ ។ ស្វាក៏បីកូនឆ្កែចុះមកដីវិញយ៉ាងស្រួល ។ ប៉ុន្មានខែក្រោយមកយើងក៏យកស្វាទៅប្រគេនលោក ព្រោះយើងជឿថាស្វានោះនឹងបានទទួលសេរីភាព និង អាចរស់នៅដោយសុខសាន្តនៅក្នុងព្រៃក្បែរវត្តជាពុំខាន ។

កាលនៅវ័យកុមារខ្ញុំចូលចិត្តលេងល្បែងធ្វើគ្រូ ធ្វើជាសង្ឃ ឬ ជួនកាលធ្វើស្តេចជាដើម ។ ជាពិសេស លេងល្បែងអ្វីដែលក្មេងៗឯទៀតត្រូវគោរពកោតខ្លាច ។ ជួនកាលខ្ញុំរៀនធ្វើត្រាប់តាមសម្តេចឪ (គឺព្រះករុណាសម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ កាលព្រះអង្គនៅកាន់អំណាចជាព្រះប្រមុខរដ្ឋ) ។ ខ្ញុំនៅចាំថាសម្តេចយាងមកភូមិស្នាយពលពីរដងដែរ លើកចុងក្រោយនៅឆ្នាំ ១៩៦៣ ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ យើងតែងឮតាមវិទ្យុជាតិនូវព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គដែលទ្រង់ថ្លែងជាញឹកញាប់ ។ សម័យនោះ ពួកយើងគោរពសម្តេចឪ ដូចយើងគោរពព្រះពុទ្ធអង្គយ៉ាងដូច្នោះដែរ ។

ខ្ញុំក៏ធ្លាប់លេងល្បែងដូចជាលេងបញ្ចាំងកុនជាដើម ។ ពេលនោះ យើងគ្មាន

ភ្លើងអគ្គិសនី និង គ្មានម៉ាស៊ីនបញ្ចាំងទេ ។ ខ្ញុំយកកញ្ចក់ឆ្លុះមុខមកជិតពន្លឺភ្លើងទៀន ធ្វើឲ្យកញ្ចក់ជះពន្លឺទៀនទៅទីងងឹតខាងមុខ លេចចេញជាពន្លឺការ៉េបួនជ្រុង ឬ មូលទៅតាមរាងរបស់កញ្ចក់ ។ បើយើងកាត់ក្រដាសធ្វើជារាងសត្វអ្វីមួយ ឬ រាងមនុស្ស ដាក់លើកញ្ចក់ៗក៏បញ្ចាំងស្រមោលខ្មៅនៃរាងសត្វ ឬ រាងមនុស្សនោះនៅក្នុងពន្លឺការ៉េ ឬ មូលទៅទីងងឹត ។ ខ្ញុំអាចយោល ឬ បង្វិលរូបក្រដាសធ្វើឲ្យមានចលនាចុះឡើងជាមួយការធ្វើអត្ថាធិប្បាយកំប្លុកកំប្លែង តាមការនឹកឃើញរបស់ខ្ញុំ ។

នៅឆ្នាំដំបូងនៃទសវត្សរ៍ឆ្នាំ ១៩៦០ ភូមិយើងចាប់ផ្តើមមានអគ្គិសនីជាបណ្តើរៗហើយ ។ ថៅកែម្នាក់បានដំឡើងម៉ាស៊ីនភ្លើងដែលមានកម្លាំងមិនលើសពីម្ភៃគីឡូវ៉ាត់ ដើម្បីឲ្យអ្នកស្រុកជាវភ្លើងប្រើ ចាប់ពីម៉ោង ៥ ទៅ ៦ ព្រឹក និង ពីម៉ោង ៦ ល្ងាចទៅម៉ោង ១០ យប់ ។ អំពូលម៉ែត្រមួយប្រវែង០,៣០ម៉ែត្រ ជាវថ្លៃ ៣០ រៀល ឬ ១ ដុល្លារស.រ.អាក្នុងមួយខែ ។ ផ្ទះយើងជាវតែអំពូលបីតឹកមួយសម្រាប់ប្រើជាប្រចាំតែប៉ុណ្ណោះ ។ យើងដាក់អំពូលឲ្យខ្ពស់ផុតពីជញ្ជាំងបាំងបែកបន្ទប់ដើម្បីឲ្យពន្លឺអាចជះចូលទៅគ្រប់បន្ទប់ ព្រោះផ្ទះយើងពុំមានពិដានទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ពន្លឺពុំអាចបំភ្លឺឲ្យច្បាស់នៅគ្រប់បន្ទប់ឡើយ ។ នៅពេលយប់ បើត្រូវការធ្វើកិច្ចការដែលគ្រូដាក់ឲ្យធ្វើ ខ្ញុំត្រូវមកធ្វើកិច្ចការនោះនៅការិយាល័យរបស់ឪពុកខ្ញុំ ដូច្នេះជួនកាលខ្ញុំត្រូវលង់លក់នៅក្នុងការិយាល័យនោះក៏មាន ។

ដើម្បីចៀសវាងផលវិបាកបែបនេះ ខ្ញុំក៏លបតភ្លើងដោយខ្លួនឯង ។ កាលនោះ ខ្ញុំមិនទាន់យល់ដឹងគ្រោះថ្នាក់អគ្គិសនីធក់យ៉ាងដូចម្តេចនៅឡើយទេ ។ ខ្ញុំទិញអំពូលមូលមួយគ្រាប់ពីផ្ទះចិននៅក្បែរផ្សារ ហើយក៏តខ្សែលួសធម្មតា ព្រោះមិនអាចរកខ្សែភ្លើងធម្មតាបាន ។ ខ្ញុំតអំពូលដាក់ប្រើនៅក្នុងបន្ទប់ខ្ញុំយ៉ាងស្រួល ដោយមិនចាំបាច់ចំណាយប្រាក់ជាវថ្លៃអគ្គិសនីដូចអ្នកឯទៀតឡើយ ។ អស់ជាច្រើនសប្តាហ៍ យើងសប្បាយនឹងប្រើភ្លើងបន្ថែមដោយមិនបាច់បង់ថ្លៃ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ថ្ងៃមួយ

ជាចៃដន្យ ខ្ញុំប្រទះឃើញខ្សែលួសត្រង់តំណតពីខ្សែភ្លើងធំ មានពណ៌ក្រហមដូចរងើកភ្លើង ។ ខ្ញុំស្ទុះទៅជិតខ្សែលួសតំណក៏ឃើញកំពុងឆេះប្រវែងប្រហែល ១០ សង្ទីម៉ែត្រ ។ ខ្ញុំភ័យខ្លាំងណាស់ ព្រោះខ្ញុំខ្លាចឆេះផ្ទះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏យកដំបងមកវាយផ្ដាច់ខ្សែលួសឲ្យដាច់ចេញពីខ្សែភ្លើងមួយរំពេច ។ ខ្សែលួសក៏លែងឆេះ តែអំពូលមូលរបស់ខ្ញុំក៏ឈប់ភ្លឺតាំងពីថ្ងៃនោះមកដែរ ។ ខ្ញុំលាក់ការសម្ងាត់នេះមិនឲ្យនរណាដឹងឮឡើយ ។ ខ្ញុំក៏លែងហ៊ានលេងល្បែងដ៏គ្រោះថ្នាក់នេះតទៅទៀត ព្រោះអាចនាំឲ្យឆេះផ្ទះដែលជាកេរដំណែលរបស់ជូនតាខ្ញុំ ។